

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. B.,** zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2010, čj. OAM-225/LE-LE05-LE05-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2011, čj. 2 Az 1/2011 – 43,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2011, čj. 2 Az 1/2011 - 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2011, čj. OAM-225/LE-LE05-LE05-2010, bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), z důvodu nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Správní orgán vyhodnotil, že žalobce při své třetí žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozích pravomocně ukončených řízeních o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž mimo jiné namítl, že rozhodnutí žalovaného mu nebylo řádným způsobem doručeno, neboť dne 1. 10. 2010, kdy mělo dojít k jeho doručení, odmítl rozhodnutí převzít z důvodu nepřítomnosti právního zástupce a tlumočníka.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) odmítl žalobu usnesením ze dne 13. 1. 2011, čj. 2 Az 1/2011 - 43. V odůvodnění uvedl, že pokud žalobce podal opětovnou žádost o udělení mezinárodní ochrany v českém jazyce (pozn. NSS – prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu) a v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je schopen se v tomto jazyce dorozumět, mohl žalovaný s ohledem na § 10 odst. 3 a § 3b odst. 2 zákona o azylu provést řízení v jakémkoliv jazyce, ve kterém je žalobce schopen se dorozumět. Z těchto důvodů nebyla přítomnost tlumočníka do ruského jazyka nutná. Navíc byl žalobce seznámen s obsahem rozhodnutí v ruském jazyce přítomným pracovníkem žalovaného. K žalobní námitce žalobce, že při předávání rozhodnutí nebyl přítomen jeho zástupce, městský soud konstatoval, že ve správním spisu není založena plná moc dle § 33 správního řádu, kterou by žalobce komukoliv udělil. Žalobce nebyl během řízení právně zastoupen. Pokud tedy žalobce odmítl dne 1. 10. 2010 převzít správní rozhodnutí, toto rozhodnutí se s ohledem na § 24 odst. 4 správního řádu stalo uvedeným dnem doručeným a nabylo právní moci. Od tohoto dne pak žalobci běžela lhůta k podání žaloby. Žalobce podal žalobu dne 21. 10. 2010, tedy až po uplynutí lhůty jak podle § 32 odst. 2 písm. c), tak i § 32 odst. 1 zákona o azylu. Soud uzavřel, že při opožděném podání žaloby již bylo nadbytečné se zabývat návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby.

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nepovažuje den 1. 10. 2010, kdy došlo k pokusu o předání rozhodnutí, za okamžik zákonného doručení rozhodnutí. Tomuto pokusu nepředcházelo jakékoliv obeslání stěžovatele či jeho právní zástupkyně ve smyslu § 24a zákona o azylu, že ve věci bude vydáno a předáno rozhodnutí. S odkazem stěžovatele na dané ustanovení se městský soud nevypořádal. Výzva k převzetí rozhodnutí měla být doručena i zástupkyni stěžovatele, pracovnici Organizace pro pomoc uprchlíkům. Plná moc byla správnímu orgánu odeslána doporučeně dne 6. 9. 2010, který zřejmě v reakci na její obdržení začal se zástupkyní stěžovatele řádně komunikovat. Jediný krok, který vůči osobě zástupkyně žalovaný neučinil, je právě informace o plánovaném vydání a předání rozhodnutí, eventuálně výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

[5] Stěžovateli se jako nesrozumitelný jeví postup městského soudu, který posuzoval opožděnost žaloby jak ve vztahu k § 32 odst. 2 písm. c), tak i § 32 odst. 1 zákona o azylu. Pokud městský soud tvrdí, že uplynula i obecná patnáctidenní lhůta pro podání žaloby, implicitně zahrnuje do své argumentace i určitou výhradu nezákonného postupu ve správním řízení. Podle stěžovatele je otázkou, nakolik je § 32 odst. 2 písm. c) zákona o azylu v souladu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a to zejména ve světle nálezů Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 a ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/07. V návaznosti na pokus o předání rozhodnutí správní orgán přikročil k deportaci stěžovatele do Běloruska, aniž by měl on sám nebo jeho zástupkyně reálnou možnost se domoci soudního přezkumu rozhodnutí.

[6] Za chybný považuje stěžovatel i ten závěr městského soudu, podle kterého nepotřeboval tlumočníka z ruského jazyka. Stěžovatel hovoří toliko hovorovou češtinou, nezná obsah právních termínů. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla sepsána za

asistence pracovníků Vazební věznice Stráž pod Ralskem. Zvolil-li správní orgán pro řízení jazyk ruský a žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podávána za přítomnosti tlumočnice, stěžovatel legitimně očekával, že tlumočník bude přítomen i při dalších úkonech. Pokud se správní orgán rozhodl, že v řízení bude pokračovat v jiném jazyce, bylo vhodné, aby o tom stěžovatele a jeho právní zástupkyni předem vyrozuměl, aby stěžovatel mohl na tuto plánovanou změnu zareagovat a trvat na vedení řízení v ruském jazyce.

[7] Stěžovatel městskému soudu rovněž vytkl, že se ve svém rozhodnutí nezabýval samotným obsahem žádosti o mezinárodní ochranu, zejména sdělením o rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o nepřípustnosti extradice stěžovatele do Běloruska. Již ze samotné žádosti plynulo, že správní orgán měl posuzovat možné splnění podmínek pro udělení přinejmenším doplňkové ochrany. V tomto kontextu stěžovatel dále upozornil na předběžné opatření Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 11. 2010, čj. 65303/10, podle kterého „*by neměl být vyhošťován do Běloruska až do dalšího rozhodnutí*“.

[8] Stěžovatel společně s podáním kasační stížnosti požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Městský soud usnesením ze dne 23. 2. 2011, čj. 2 Az 1/2011-69, ustanovil stěžovateli zástupkyni Mgr. Lilianu Křístkovou, advokátku se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Přitom setrval na správnosti svého rozhodnutí. Nejprve zrekapituloval obsah všech tří žádostí stěžovatele o mezinárodní ochranu a doplnil, že stěžovatel v mezidobí podal v pořadí již čtvrtou žádost. Podle žalovaného je nezpochybnitelné, že s ohledem na trestnou činnost stěžovatele na území Běloruska (obchod s drogami) i České republiky (krádeže) není ve veřejném zájmu, aby takové osoby pobývaly na území České republiky. K samotným stížním námitkám žalovaný konstatoval, že se k žádosti soudu nesouhlasně vyjádřil k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby s tím, že po rozhodnutí o odkladném účinku mu bude spis znovu zaslán k vypracování vyjádření k žalobě. Jelikož posléze neobdržel ani spis ani žalobu, nemůže se k opožděnosti žaloby vyjádřit.

[10] V posuzovaném případě se jedná o přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud proto musel nejprve posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musel by kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom zejména z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, podle kterého je „*podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek.*“

[11] Jak bude vyloženo dále, Nejvyšší správní soud shledal v posuzované věci pochybení v postupu žalovaného správního orgánu, a taktéž i městského soudu, které mohlo mít dopad do právního postavení stěžovatele. Kasační stížnosti je proto přijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že kasační stížnost směřuje proti usnesení městského soudu, kterým bylo zastaveno řízení pro opožděnost žaloby. V takovém případě může Nejvyšší správní soud přezkoumat zákonnost závěrů o odmítnutí žaloby pouze ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nepřísluší mu přezkoumávat stěžovatelem uplatněné kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v daném případě především to, zda se měl správní orgán zabývat důvody pro udělení doplňkové ochrany stěžovateli.

[15] Při posuzování toho, zda byl městský soud oprávněn vyslovit opožděnost žaloby, se musel Nejvyšší správní soud zabývat zejména tím, zda byl žadatel ve správním řízení zastoupen a zda měl správní orgán povinnost informovat zástupkyni žadatele o termínu předání rozhodnutí. Nejprve se však kasační soud vyjádřil k postupu správního orgánu při doručování správního rozhodnutí, neboť právě od okamžiku převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se odvíjí lhůta pro podání žaloby podle § 32 zákona o azylu. Tato lhůta může začít plynout pouze tehdy, pokud bylo žalobou napadané rozhodnutí správního orgánu účastníku řízení oznámeno zákonem předepsaným způsobem.

[16] V řízení o udělení mezinárodní ochrany se postupuje podle správního řádu, s výjimkou taxativně stanovených ustanovení uvedených v § 9 zákona o azylu. Zákon o azylu oproti správnímu řádu stanoví odlišnou úpravu doručování během řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále pak i zvláštní postup při doručování konečného rozhodnutí ve věci. V usnesení ze dne 15. 8. 2006, čj. 6 Azs 184/2005 – 93, dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že § 24 zákona o azylu představuje speciální úpravu doručování, která je natolik komplexní, že subsidiární použití správního řádu jako předpisu obecného vylučuje. Zákon o azylu rozeznává dvě fáze doručování rozhodnutí ve věci, a sice doručení výzvy k převzetí správního rozhodnutí a následné doručení samotného rozhodnutí. V souladu s § 24a odst. 1 zákona o azylu se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí účastníku řízení doručí předáním v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. Zákon požaduje doručení rozhodnutí formou osobního převzetí žadatelem. Výzva k převzetí rozhodnutí je písemností, kterou je třeba podle § 24 odst. 1 zákona o azylu doručit žadateli do vlastních rukou. U obou těchto fází doručování správního rozhodnutí je možný i náhradní způsob doručení (§ 24 odst. 2 a 3 a § 24a odst. 2 zákona o azylu). Pokud se žadatel nedostavil k převzetí rozhodnutí, přičemž mu nebyla ona písemná výzva doručena ani náhradním způsobem, nelze rozhodnutí považovat za doručené v souladu s § 24a odst. 2 zákona o azylu, tedy dnem uvedeným ve výzvě k převzetí rozhodnutí.

[17] Městský soud ve svém usnesení uzavřel, že stěžovatel nebyl v řízení před správním orgánem zastoupen, neboť ve správním spisu není založena plná moc k zastupování stěžovatele. Tento závěr není správný. Ve správním spise skutečně není založena jakákoliv plná moc žadatele. Stěžovatel až po vydání rozhodnutí městského soudu, v němž se patrně

dozvěděl, že ve správním spisu chybí plná moc, předložil kopii plné moci ze dne 2. 9. 2010 udělené Mgr. H. F., pracovnici Organizace pro pomoc uprchlíkům pro zastupování stěžovatele v řízení o udělení mezinárodní ochrany a dále podací lístek ze dne 6. 9. 2010 prokazující odeslání plné moci žalovanému. Ze správního spisu a jednotlivých úkonů žalovaného však plyne, že o existenci této plné moci věděl a že považoval uvedenou osobu za zplnomocněnou zástupkyni žadatele. Na č. l. 62 správního spisu je založen výpis z databáze žalovaného o evidenčních údajích žadatele, v němž je uvedeno, že dne 8. 9. 2010 mu byla doručena generální plná moc ze dne 2. 9. 2010 udělená Mgr. F. z Organizace pro pomoc uprchlíkům. Žalovaný Mgr. F. oznámil okamžik podání žádosti o mezinárodní ochranu a vyzval ji, aby potvrdila svou účast či neúčast při tomto úkonu. Z úředního záznamu založeného na č. l. 14 správního spisu plyne, že žadatel byl vyrozuměn o tom, že jeho zástupkyně byla o termínu podání žádosti o mezinárodní ochranu informována a že potvrdila svou neúčast. Této osobě žalovaný dne 1. 10. 2010 oznámil doručení správního rozhodnutí žadateli a zaslal jí jeho stejnopis. Konečně v záhlaví napadeného správního rozhodnutí je Mgr. H. F., pracovnice Organizace pro pomoc uprchlíkům označena jako zástupkyně stěžovatele.

[18] Za takového stavu je tedy zřejmé, že správní orgán nepochybně považoval Mgr. H. F. za zplnomocněnou zástupkyni žadatele. Závěr městského soudu o neexistenci zastoupení je tudíž nesprávný. Jelikož městský soud opřel především o tento předpoklad svůj závěr o opožděnosti žaloby, musel Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušit.

[19] Obecně platí, že pokud má účastník ve správním řízení zástupce, písemnosti se doručují pouze tomuto zástupci. Výjimkou z tohoto pravidla, stanovenou v § 34 odst. 2 správního řádu, je případ, kdy účastník řízení má něco osobně vykonat. Tehdy je nutno doručit písemnost jak zástupci, tak účastníku řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2009, čj. 7 Azs 21/2009 - 60, vyslovil, že ačkoliv z rozhodnutí o mezinárodní ochraně nevyplývá, že by měl přímo na jeho základě účastník řízení něco učinit, je nutno v souladu se zákonem o azylu doručit rozhodnutí formou osobního převzetí účastníkem řízení. Ze speciální úpravy doručování v zákoně o azylu vyplývá, že účastník řízení má přímo při doručování učinit osobně úkon, spočívající v převzetí rozhodnutí. Jedná se tedy o nezastupitelný úkon vyžadující osobní přítomnost žadatele.

[20] Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí upozornil, že § 24a zákona o azylu neřeší otázku doručování právnímu zástupci účastníka řízení. Následně dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že zákon o azylu neobsahuje jiné ustanovení, které by právní důsledky vyplývající ze zastoupení na základě plné moci upravilo odlišně od správního řádu, je správní orgán povinen respektovat zásadu vyplývající z § 34 odst. 2 správního řádu. Podmínka účasti žadatele při předávání rozhodnutí proto nevylučuje účinky právního zastoupení. Správní orgán je tedy povinen správní rozhodnutí zaslat i právnímu zástupci. Žalovaný tak v dané věci učinil a stejnopis rozhodnutí zaslal Mgr. H. F. poštou. Zástupkyně stěžovatele jej převzala dne 7. 10. 2010. V důsledku premisy, že stěžovatel nebyl v řízení zastoupen, se však městský soud nezabýval tím, zda a jaký vliv na dodržení lhůty k podání žaloby mělo právě datum 7. 10. 2010. Rovněž v důsledku toho trpí rozhodnutí městského soudu nedostatkem důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[21] Druhou otázkou, na kterou musí Nejvyšší správní soud dále nalézt odpověď při posuzování důvodnosti kasační stížnosti, je to, zda byl stěžovatel oprávněn odmítnout převzetí správního rozhodnutí a tudíž, zda v tomto směru došlo k pochybení správního orgánu při doručování rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené vyplývá, že správní orgán neměl pochybnosti o zastoupení stěžovatele na základě plné moci.

[22] Analogicky k již uvedenému je třeba konstatovat, že i výzvu k dostavení se k předání rozhodnutí je třeba obecně doručit jak žadateli, tak i jeho zástupci, neboť se jedná o případ, kdy má zastoupený žadatel v řízení něco osobně vykonat – osobně převzít rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 1/2010 - 76, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že předvolání zastoupeného účastníka řízení k ústnímu jednání je jedním z případů, kdy má něco v řízení osobně vykonat, a proto je nutné toto předvolání řádně doručit nejen jeho zmocněnci, ale i jemu osobně).

[23] Smyslem výzvy k převzetí rozhodnutí je zajištění osobní přítomnosti žadatele při předání rozhodnutí o udělení či neudělení mezinárodní ochrany. Takto stanovená právní úprava má za cíl efektivní doručování rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a tím zabránit prodlevám ve správním řízení. Nejvyšší správní soud ve vztahu k samotnému žadateli považuje za podstatnou tu skutečnost, že se po dobu konání správního řízení nacházel ve vězení, tudíž na místě, kde je omezena jeho osobní svoboda a zejména pohyb. Za situace, kdy se předání rozhodnutí děje v místech, které žadatel nemůže libovolně či svévolně opouštět, přirozeně odpadá „nebezpečí“, že se nedostaví k předání rozhodnutí a nebude tedy moci osobně vykonat to, k čemu je písemně vyzýván, tj. osobně převzít rozhodnutí ve věci. Je však třeba mít současně na paměti, že právě v situaci, kdy se účastník řízení nachází ve vězeňském zařízení, může být pod zvýšeným psychickým tlakem a je zde tudíž zvýšená pravděpodobnost, že nebude činit nic bez osobní přítomnosti svého zástupce či předchozí konzultace s ním. I proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodu, proč by i v těchto případech neměla doručení rozhodnutí ve věci předcházet písemná výzva alespoň o čase předání správního rozhodnutí.

[24] Na základě těchto souvislostí vyplynul jednoznačný požadavek, aby o následném doručení správního rozhodnutí byl také vyrozuměn zástupce účastníka řízení. Jinými slovy řečeno, písemná výzva podle § 24a odst. 1 zákona o azylu, a to s přihlédnutím k § 34 odst. 2 správního řádu, by měla být rovněž doručena zástupci účastníka řízení. To, zda zástupce bude následně účastníka řízení kontaktovat a poučí jej o právních následcích doručení rozhodnutí nebo zda se samotného doručení osobně účastní a přitom bude případně předán stejnopis rozhodnutí i jemu, však již závisí na okolnostech toho kterého případu. To ovšem nic nemění na uvedené povinnosti správního orgánu vůči zástupci účastníka řízení.

[25] Jelikož tak správní orgán v dané věci nepostupoval, je možné jeho jednání označit za procesní pochybení, které mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí o věci samé. Za takové situace proto žalovaný nemohl ani uzavřít, že odepřením převzetí rozhodnutí došlo k doručení správního rozhodnutí.

[26] Nejvyšší správní soud na tomto místě podpůrně poukazuje na argumenty vyslovené v rozsudku tohoto soudu ze dne 11. 12. 2008, čj. 9 Azs 64/2008 - 67. Soud se zde vyjádřil

k otázce neúčasti zástupkyně při doplňujícím pohovoru žadatele, a to za situace, kdy správní orgán doručoval zástupkyni prostřednictvím faxové zprávy, která nebyla z její strany žádným způsobem potvrzena (a to oproti, rovněž faxovému, oznámení o předání rozhodnutí, kdy písemně vyjádřila svůj souhlas s předáním rozhodnutí v její nepřítomnosti). Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě vyšel z premisy, že správním orgánem zvolená forma doručování nemá účinky doručení ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu. Jestliže však žadatel ani jeho zástupkyně v žádné fázi správního řízení nenamítali neúčast zástupkyně žadatele při pohovoru, ačkoliv k tomu měli dostatečný časový prostor, pak provedení pohovoru s žadatelem o mezinárodní ochranu bez účasti zástupce není postupem, který by sám o sobě způsoboval vadu mající vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci. Pro nyní posuzovaný případ je však podstatné, že soud v daném rozhodnutí poznamenal, že zcela jiná situace by nepochybně nastala, „*pokud by tento požadavek stěžovatel či jeho zástupkyně jednoznačně vyjádřili, a správní orgán by účast zástupkyně přesto při jednání neumožnil. V takovém případě by se jednalo o jednoznačné pochybení, jež by bez dalšího muselo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.*“ Rovněž v nyní posuzovaném případě se zástupkyně stěžovatele nemohla účastnit předání rozhodnutí, neboť o tomto úkonu nebyla písemně ani jiným způsobem (telefaxem) vyrozuměna. Stěžovatel vyjádřil svůj nesouhlas s nepřítomností zástupkyně tím, že odmítl převzít rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Nadto je třeba zdůraznit, že se zde jednalo o okamžik předání rozhodnutí, tedy závěrečnou fázi správního řízení, kdy účastník řízení již z povahy věci nemá prostor, aby následně namítal nepřítomnost své zástupkyně. V průběhu správního řízení tak mohl učinit pouze v okamžiku předávání správního rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud se rovněž zabýval postupem městského soudu, pokud neumožnil žalovanému se vyjádřit k předložené žalobě. Ze soudního spisu plyne, že dříve než Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, vyslovil svou místní nepříslušnost, vyzval žalovaného, aby se vyjádřil k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby. Poté, co byla věc postoupena místně příslušnému městskému soudu, tento soud záhy rozhodl o věci samé, aniž by vyzval žalovaného k vyjádření se k žalobním námitkám.

[28] Městský soud vycházel z toho, že žaloba byla podána opožděně, což je skutečnost, která je obecně zjistitelná pouhým nahlédnutím do spisu. Na druhou stranu však část žalobní argumentace stála na tom, že správní rozhodnutí nebylo stěžovateli účinně doručeno, a proto se v dané věci nemohlo jednat o prosté a zřejmé zmeškání lhůty k podání žaloby. Uplatněná žalobní námitka má nepochybně relevanci při hodnocení včasnosti (tedy předčasnosti i opožděnosti) podaného návrhu, a proto bylo v posuzované věci třeba, aby se k ní správní orgán mohl vyjádřit a mohl tak hájit správnost svého rozhodnutí a předcházejícího procesního postupu. Městský soud tudíž nejednal v souladu s § 36 odst. 1 a § 74 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný nemohl podat své vyjádření k žalobě, k čemuž ho předmětná ustanovení opravňují.

[29] Nejvyšší správní soud tudíž shledal usnesení městského soudu nezákonným, proto jej zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta prvá s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[30] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. května 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu